

saavel som til at yde Tilskud til andre Kommuner's Sygehuse eller private Sygehuse, Alt for at skaffe Amtsraadsfredsens Fattigbestyrelser en lettere Adgang til Anbringelse af saadanne Trængende, som rettest bør anbringes i Arbejdsanstalter, og til Anbringelse af trængende Syge. Vi have ikke troet at burde gaa saa vidt, at man skulde tilpligte Amtene at tilveiebringe saadanne Amtsarbejdsanstalter og Amtsygehuse, men have ment, at man burde blive staaende ved at give Bemyndigelse dertil, og det saameget mere, som det jo vistnok heller ikke er nødvendigt at foreskrive, at det skal ske, efter som jo saadanne Anstalter allerede nu haves i de allerfleste Amt og utvivlsomt ville komme af sig selv paa alle saadanne Steder, hvor der er Trang til dem. — Dernæst have vi under Nr. 80 blandt Andet foreslaaet en Bestemmelse, der gaar ud paa, at Amtsfattigkassen skal bidrage indtil Halvdelen af Fattigvæsenets Udgifter ved trængende Sindsbygges og Idioters Forpleining og Underholdning udenfor de i § 61 og 64 nævnte Tilfælde, saavel som ved moralsk fordærvede Børns Anbringelse paa Opdragelsesanstalter. Det er en af de Maader, hvorpaa vi have ment, at den større Kommune burde komme den mindre til Hjælp. Vor Tanke gaar ud paa, at der i Almindelighed bør ydes Halvdelen, dog saaledes, at det naturligtvis altid maa tilkomme Amtsraadet at bestemme, hvor meget man kunde anslaa Halvdelen af Udgifterne til at være; der staar, at Amtsfattigkassen skal bidrage indtil Halvdelen af Udgifterne, og det bliver altsaa overladt til den nærmere at fastsætte Beløbet's Størrelse indenfor den foreskrevne Grænse; men det har, som sagt, været vor Tanke, at Amtsfattigkasserne i Reglen skulle bidrage Halvdelen til Udgifterne ved trængende Sindsbygges og Idioters Forpleining, saavel som ved moralsk fordærvede Børns Anbringelse paa Opdragelsesanstalter. Denne sidste Bestemmelse er begrundet i, at det forekommer os at være saa gaanligt og heldigt, om der i Tide gjordes Noget for saadanne Børns Forbedring. Det er Noget, som de lokale Fattigbestyrelser jævnlig ville trykke sig ved, fordi det er forbundet med forholdsvis store Udgifter for dem; men vi antage, at Billigheden dertil vilde blive større, naar de fik en Udagt til at faae Halvdelen af Udgifterne godgjort af Amtsfattigkassen. — Dernæst have vi foreslaaet, at Amtsfattigkasserne kunne tilstaa Understøttelse for et eller flere Navn til saadanne Kommuner, der paa Grund af særlige Forhold ere stærkt bebyrdede. Vi mene ikke, at det skal være en Regel, at Amtsfattig-

kassen og subsidiært, hvis den ikke har Midler dertil, Amtsrepartitionsfonden skal gjøre dette, men vi sige blot, at den kan tilstaa Understøttelse til saadanne Kommuner, der ere særligt bebyrdede eller have paadraget sig store uforudsete Fattigudgifter, navnlig naar Fattigvæsenet har anvendt betydelige Udgifter til Pleie af sine Trængende ved langvarig Indlæggelse i et offentligt Sygehus, kostbare Operationer og deslige. — Den næste Bestemmelse under § 00 gaar blot ud paa at give en Regel, som formentlig er nødvendig under den Forudsætning, der nu foreligger, efterat Udvalgets Forslag paa flere Punkter ere antagne. Det er jo nemlig klart, at naar en Fattigbestyrelse faar fuld Erstatning for det, der af den er anvendt paa en Trængende, saa kan denne Fattigbestyrelse, forsaavidt den har faaet Hjælp fra Amtskommunen, jo ikke være berettiget til at beholde hele Erstatningen og derved selv lukere. Vi have derfor ment, at det var naturligt, at foreskrive den Regel, at saa maatte Sognets Fattigkasse aflevere til Amtskommunen, hvad den havde faaet ind ud over det, der var Erstatning af dens eget Udlæg. Vor Regel gaar altsaa, om man vil, ud paa at foreskrive, at Sognet, den mindre Kommune, i dette Tilfælde skal gaa foran, først skal have sit Udlæg erstattet, og at, hvis der derefter bliver Noget tilovers, skal det gaa til den større Kommune. — Det sidste Vædringsforslag, vi have stillet, gaar blot ud paa at lade § 69 gaa ud, som indeholder en Opregning af de ophævede Lovbud. Vi have stillet dette Forslag, fordi vi i det Hele taget ere af den Formening, at en saadan Opregning af ophævede Lovbud paa den ene Side ikke er til nogen stor Nytte, men paa den anden Side meget let senere kan fremkalde store Ulemper, naar det nemlig viser sig, at en eller anden Uagtsagighed har indneget sig, og det hører ikke til Sjældenhederne, idet nemlig Enhver, der har omgaaedes med Lovfortolkning, veed, at i de Lovbud, der have fastsat noget Saadant, har man, uagtet man troede at have anvendt den største Omhu, altid fundet forskjellige Inforskeltheder, der have afstedkommet Ulemper. Paa den anden Side have vi troet, at det ikke egenlig gjorde nogen stor Nytte i en Lov af denne Bessaffenhed at opregne disse Love, thi for den Lægemand, som skal anvende Loven, er det dog Sovedsagen, om han i Loven finder en Regel for det Tilfælde, han skal afgjøre. Finder han en saadan Regel i Loven, saa er det godt, og finder han den ikke, saa er Lægemanden dog i Reglen alligevel daarligt stillet; saa vil han sædvanligtvis ikke